

XXIV. РОЗМОВИ

А прочий час заповнюють розмови.
Сей своїм «ділом» мучить всіх і нудить,
Той жарти строїть, всіх смішить готовий,
А інший в споминах колишніх блудить.

Хто казку каже, хто знов тугу в собі
Гне й ходить, ходить, тільки чути кроки....
Часом на всіх наляже сум глибокий,
І довго в казні тихо, наче в гробі.

«Вдуріти можна!» — буркне хтось і люте
Прокляття вліпить.— «Гей, брати, ануте!
Чого похнюпились? Нехай на панську

Макову смуток! Грим об землю лихо!
Зберімось лиш на голоси і тихо
Затягнем нашу пісню арештантську!»

21 сент[ября] 1889